

HÍVÓ SZÓ

4 ÉVF. 20. SZÁM 2019 MÁRCIUS

Alapítási év: 2002

HITÉLETI HAVILAP

NE AGGÓDJ!

„Ne aggódjatok, és ne legyetek dühösek, ezt mondta nekik Jézus. Higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.”
(János 14:1)

Nem kell a hátralévő életedet folyamatos aggodalmaskodással, feszültséggel vagy idegeskedéssel töltened, a gyomrod sem kell folyton görcsben legyen. Bármilyen, amit megtanultál, elfelejthető. Kezdjük hát elfelejteni az aggodást! Isten megígérte, hogy gondot visel rólad. Hogy elengedhesd az aggodalmat, először is erre az alázatos hozzáállásra van szükséged: Isten Isten, te pedig nem vagy az! Amikor ezt megérted, az aggodalom elkezd megszűnni az életedben. „Ne aggódjatok, és ne legyetek dühösek, ezt mondta nekik Jézus. Higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.” (János 14:1) Minden napodat kezd azzal, hogy emlékezteted magad, hogy Isten egy jó Isten. Miért ne próbálnád ezt ki, amikor felébredsz? Ül az ágyad szélére és mondja el: Az Úr az én Pásztorom. Jézus Krisztus, adata várok, hogy táplálj, vezess, és töltsd be a szükségleteimet. Benned bízom! Jézus ezt mondta: Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem... és én életemet adom a juhokért.” (János 10:14-15) Ha Isten annyira szeret, hogy Jézus meghalt érted, Ő bizonyára szeret annyira, hogy tápláljon, vezessen, és megadjon mindent, amire ma szükséged lesz.

Forrás: www.kegyelem.hu

NAPI IGE
ÜZEN NEKED A BIBLIA

SMS IGE: 074026280

AZ ALÁZAT VALÓD ARCA, A MI VALÓDI ARCUNK

„Tartsd mindig eszedben, hogy minden ember azonos állapotban születik, és hogy semmi sem emel fel, csakis az alázat, semmi sem taszít le, csakis a góg és a gyűlölet.”

Szent István

Egy olyan fogalomról van szó, amely a fejekben gyakran félreértelmezett. Nem tévesztendő össze az alázással, az alázkodással vagy a meghunyászkodással. Nem egy alárendelt vagy alávaló viszonyt fejez ki két ember között. Valójában az alázat egy igen fontos tulajdonság, ha a kapcsolataink mibenlétéről van szó. A tisztelet, a megbecsülés prezentálásának egyik csilhatatlan jele. És nem csak az emberek irányába, hanem saját magunk felé is. Mit mondok, hogyan teszem, milyen hozzáállással viseltetek? Mind annak a része mennyire respektálok az embereket, köztük magamat is. Az alázat megmutatja, mit gondolok magamról, mire tartom magam, mit gondolok a világról, a környezetemről és más személyekről. Egy jellemvonás, ami hiányában a legegyszerűbb dolgokat sem tudjuk jól elsajátítani, a kapcsolatainkat pedig nem vagyunk képesek igényes és magas szintre építeni. Bernard C. Meltzer úgy véli; „Az alázat igen különös dolog. Amint úgy gondoljuk, hogy elértük, abban a pillanatban elveszítjük.” Talán ezért is érdemes időnként számot vetni az alábbiakkal. Bocsánatkérés. Szoktunk? Tudunk? Vagy tévedhetetlennek véljük magunkat? Olyasvalakinek, aki nem hibázik, vagy ha mégis, neki akkor sem kell elnézést kérnie senkitől, mert miért is kéne. Bocsáttanak meg nekünk kérés nélkül, hiszen elég nagy emberek vagyunk. Nagyvonalú gesztus elsajátítani a bocsánatkérés kultúráját. Azt jelenti emberszámba vesszük a másikat. Megtiszteljük azzal, hogy elé állunk, a szemébe nézünk, és az elnézését kérjük. Nehéz beismerni a tévedést, egy valakinek okozott kellemetlenséget, ne adj isten, kárt. Azonban nem lehetünk annyira rátartiak, hogy ne vállalkozunk be. A másik is ember. Nem csak akkor ember az ember, ha megsértjük. Életünk nagy részében emberek találhatók körülöttünk. Az utcán, a boltban, a munkahelyen, otthon. Megannyi lehetőség szándékos vagy véletlenzerű interakciókra. Vajon észrevesszük őket? Vagy átnézünk rajtuk, mintha ott sem lennének? Átlépünk, letaposunk, tolongunk, lökdösődünk, mert csak mi számítunk egyedül.

Soha nem tudhatjuk, akibe ma ismeretlenül belekötünk, azzal mikor hoz újra össze az élet. És ha soha, akkor sem élhetünk a magánzó látszatát keltve. Végére is, mindenki életében eljön a pillanat, amikor szüksége lesz valakire. A céljaihoz, a tovább haladásához. Vagy a túléléséhez. Nem tudunk mindent. Beismerjük, hogy nem értünk mindenhez? Vagy folyton rávágjuk, hogy ezt mi már tudjuk, nekünk nincs szükségünk erre vagy arra, mi élből megoldjuk a dolgokat. Lev Tolsztoj mondta; „Alázat nélkül lehetetlen a tökéletesedés.” Aki nem hagyja abba a tanulást és olvasást, csak azért, mert vége szakadt az iskolai éveinek, az előbbutóbb rájön, mennyire nem tud semmit. Minél többet okul, annál nagyobb lesz a rálátása a világra, és annál inkább kikristályosodik előtte, mi mindent nem tud, mi mindenről nincs még csak fogalma sem. Ez tény, akár elfogadjuk, akár nem. A legjobb szakember az, aki nem ragad le a múltban szerzett ismereteinél, hanem továbbképezi magát, naprakésszé

(Folytatás a 2. oldalon)

(Folytatás az 1. oldalról)

A BARÁTSÁGRÓL

válik, naprakész marad. Nyitottság és kiállás. Ahogy az ismereteink folyamatos bővítése is feltételez egyfajta nyitottságot, úgy a világ egyéb dolgai iránti kifelé fordulás is alázatot igényel. Érdeklődő és szemlélődő módon figyelni a környezetünkre, szenzitívnek lenni a történetekkel szemben. Befogadni a külső behatásokat, reagálni rájuk, részt venni bennük és kiállni a helyes ügyekért. Olykor szükség van rá, hogy hangot adjunk a meggyőződésünknek és valami vagy valaki mellé álljunk. Nem gubózkodhatunk be, nem telepedhetünk rá másokra, hanem meg kell halljuk a körülöttünk élők hangját és segítőt kezét kell nyújtanunk, ha indokolt. Hallgatni arany. Sokszor úgy gondoljuk, azzal tesszük a legjobbat, ha kis előadást tartunk magunkból és a bölcsességünkön. Megmondjuk mit kéne, hogyan, kinek, miért. Ellenben jóval nehezebb csöndben maradni és meghallgatni embertársunkat. Müller Péter szerint: „Hallgatni és némán figyelni valakire: nagy művészet. Ehhez jószág kell. Szeretet és alázat.” Amikor visszaveszünk az arcunkból, az önelégült okoskodásból és betöltjük a tökéletes hallgatóság szerepét egy beszélgetésben, jusson eszünkbe, ezzel tán többet segítünk, mintha mi jártatnánk a szánkat. És nem utolsó sorban jóval többet tanulhatunk is az elmondottakból. Ahogy az egyenes jellemünk is nagymértékben hozzájárul a sikereinkhez, úgy az alázatos viselkedés is egy emberséges és másokkal tevékenyen együttműködő, konstruktív mentalitás. Amikor úgy döntünk követjük ezt az utat, az nem a gyengeség, sokkal inkább a lelkiismeretesség és az etikusság jele. Amint ilyenformán kimutatjuk a megbecsülésünket, biztosak lehetünk benne, hogy az visszaszáll ránk. Pozitívan befolyásolják a viszonyainkat, az eredményeinket. Amint ezt David Brooks is megfogalmazta: „A minket rossz irányba vivő dolgok – vágy, félelem, hiúság, mohóság. Azok azonban, melyeket jellemépítőnek tartunk – bátorság, őszinteség, alázat –, hosszú távra rendezkednek be. A jellemes emberek képesek ugyanazon irányba hosszú távon elköteleződni, kitartani más emberek, ügyek és hivatások mellett, jobban-rosszban.”

Forrás: www.7koznapi.blog.hu

HA PRÓBÁRA TESZED

Ha próbára teszed hitemet, és utamat sűrű ködbe futtatod, mely kioltja a tájékozódást, add meg, ha lábam reszket is, hogy tekintetem nyugodt és tiszta legyen, élő tanúsága annak, hogy Te velem vagy, és békében élek. Ha próbára teszed hűségemet, és megengeded, hogy levegőm is kevesebb legyen, és az, az érzésem, mintha a föld kicsúszna lábam alól, akkor is add meg, hogy tekintetem azt hirdesse: senkinek sincs oly hatalma, mely elszakíthatna tőled, akiben élünk, mozgunk és vagyunk. Ha eltűnőd, hogy a gyűlölet bekerítsen, és törbe csaljanak ellenségeim, és szándékomat meghamisítsák és megcsúfolják, akkor is engedd, hogy Fiaid tekintete derűt és szeretetet sugározzon szemeimre át. Amen.

Mindenkinek szüksége van barátokra. Mindenkinél. Mert különben azt veszi észre, hogy egyedül marad a világban. És tapasztalatból tudom, nem kellemes érzés. A barátok azok, akik fényt és meleget visznek a sötét éjszakákba. Akikkel együtt nevetünk, vagy épp együtt sírunk. Kitárgyaljuk velük az élet dolgait, a pasikat, a tanárokat, aktuális problémáinkat. Egy ilyen kapcsolatot féltve kell őrizni, mert egész életünkön keresztül kísérnek. Még ha néha változnak is a személyek, akik velünk együtt lépkednek az élet rögzös útján. Visszagon-dolva az eddigi barátaimra, és a mostaniakra... azt kell mondjam, elég vegyes a felhozatal. Voltak és vannak a komolyabb, józanabb, csendesebb típusok. Akik a realitás talaján tartanak, akkor is, ha én nem akarom. Vannak a pörgősek, akik bármikor szívesen csinálnak valami közös programot. Az átmenetek, akik kicsit ilyenek is, és olyanok is. Na meg a már-már túlságosan is hiperaktívak, akik néha az ember agyára mennek, de velük egész a kép. Annyi ember. Mind alakított rajtam valamit. Sokat tanulunk a másiktól. Változtatjuk egy kicsit a másik gondolkodásmódját, ízlését. Persze az a jó, ha nem teljesen akarjuk megváltoztatni a másikat. Csak mutatunk neki valamit, amiről úgy gondoljuk tetszeni fog neki. Vagy bejön, vagy nem... Sosem szerettem középpontban lenni, így néha kissé megdöbbenően figyelem azt a – számomra rengeteg – embert, akik körbevesznek a jelenben és tényleg fontosak nekem. Akár egy album, úgy őrzöm mosolyukat, nevetésüket, hangjukat. Persze semmi sem lehet tökéletes. Így mindig vannak kisebb összezőr-

dülések, mosolyszünetek. Haragudtam már én is, és haragudtak már rám is. De amíg tovább tudunk ezen lépni, amíg érdekkel, mi van a másikkal, addig nem hiszem, hogy aggódni kellene. Hogy most miért is elmélkedek ezen? Nem tudom. Talán mert állítom össze, kinek is akarok ajándékot adni és mit is. Vagy mert a tegnapi délutánt az egyik legközelebbi barátnőmmel töltöttem... nem tudom. Csak annyit tudok, hogy semmiért nem adnám oda azokat a pillanatokat, amikor egyszerre fejezünk be egy mondatot, együtt nevetünk valamin a barátokkal. Jó veletek!

Antoine de Saint-Exupéry

NEM KÉREK CSODÁKAT

Uram, nem kérek csodákat, és lehetetlen dolgokat, csak annyit kérek, hogy adj erőt a mindennapokhoz, hogy megtanuljam értékelni a kis művészi lépések fontosságát. Add, hogy legyek figyelmes, taláلهóny, miközben a napi rutin részét képezi az életemnek, és tudjak megállni akkor, mikor a felfedezéseim, a tapasztalataim szembejönnek velem.

Taníts meg arra, hogy jól tudjak bánni az időmmel, és hogy különbséget tudjak tenni a fontos és kevésbé fontos dolgok között. Kérlek, adj erőt, hogy ne csússzon szét az életem, tudjam racionálisan beosztani az időmet, a ismerjem a korlátaimat, és hogy meglegjem az alkotásban, a művészetben az örömet. Segíts, hogy megértsem azt, hogy az álmok olykor nem segítenek, mint ahogy az sem, ha visszavágyok a múltba. Ehelyett inkább értékeljem a jelen pillanatát, annak fontosságát. Segíts abban, hogy megértsem azt, hogy a nehézségek, a vereségek, az elégedetlenségek hozzájárulnak a fejlődésemmhez, ami által tapasztaltabb leszek. Emlékeztess arra, hogy a szív mindig konfliktusba kerül a rációval. A megfelelő pillanatban adj erőt és bátorságot. Adj türelmet, és emlékeztess arra, hogy minden probléma rendeződni fog egyszer. Ajándékozz meg gazdag fantáziavilággal, és azzal, hogy ha valaki rászorul, tudjak neki szállást, étkezést biztosítani. Adj erőt, hogy segíteni tudjak az elesetteken és, hogy ne ijedjek meg a fontos lépések megtétele előtt. Mutasd meg nekem az igazit, a valót, amire leginkább szükségem van. Tanítsd meg nekem a kis lépések művészetét!

A SZEGÉNY EMBER ÉS A KECSKE

Volt egyszer egy nagyon gazdag ember. Az ifjú tanítványával járta a világot. Közben mindegyre csak tanította, okította az ifjú tanítványát. Egy este a hegyekben jártak, és rájuk esteledett. Nem volt hol aludniuk. Nem messze megláttak egy rozszant házat. Odamentek. Bekopogtak. Szállást és vacsorát kértek. A gazda mondta nekik, hogy szívesen ad vacsorát, de csak nagyon kevés és szegényes ételük van. Egy kis kecskesajt, egy kis tejföl, meg egy kis túró. Szállást is csak a pajtában, a szénán tud adni nekik, a kecske mellett. A gazdag ember azt mondta, hogy nem baj, örömmel veszik ezt is, és nagyon köszönik. Vacsora közben a gazdag ember megkérdezte a gazdát, hogy miből élnek, mit csinálnak. – Van nekünk ez az egy szem kecskénk. Abból élünk. Az asszony minden nap megfeji. A tejből túrot, tejfölt és sajtot készít. Én meg minden nap lemegyek a városba, és a vásárból eladom őket a piacon. – Jól meg lehet ebből élni? – kérdezte a gazdag ember. – Hát nem igazán. Rettentő szegények vagyunk. Nincs semmink, csak a kecske, meg ez az egy helyiségből álló viskó a pajtával. Vacsora után nyugovóra tértek. A gazdag ember az ifjú tanítványával a pajtában aludt, a kecske mellett. Hajnalban nagyon korán felébresztette a tanítványát, és mondta neki: – Keljél gyorsan, és lökd bele a kecskét a szakadékbá! – De mester! Hát hogy lökném már azt a szegény kecskét a szakadékbá? Ez mindenük. Semmi másuk nincsen. Ebből élnek! – Ne vitatkozz velem! Amikor a tanítványom lettél, megfogadtad, hogy mindig azt csinálod, amit én mondok Neked. Mit volt mit tenni. Felkelt az ifjú tanítvány. Kivezette a kecskét a pajtából. Aztán belelökte a szakadékbá. Ezután csendben elmentek. Sok év telt el azóta. A gazdag ember tanításainak köszönhetően mára az ifjú tanítványból is nagyon módos ember lett. De egész életében lelkiismeret furdalása volt amiatt, hogy annak idején titokban a szakadékbá lökte azt a szegény kecskét. Így hát, egyszer csak gondolt egyet. Fogott egy nagy szekeret. Telis-tele pakolta mindenféle földi jóval, ennivalóval, ajándékokkal, meg még pénzzel is. Befogott elé két gyönyörű lovat. Aztán felszekerezett vele a hegyekbe, hogy megkeresse a szegény embert, akinek a kecskéjét annak idején a szakadékbá lökte. Gondolta, hogy ezzel a szekérről ajándékkal jóváteszi, amit annak idején tett. Hát, alig ismerte meg azt a helyet, ahol annak idején a szegény ember viskója állt. Mert a viskó helyén most egy gyönyörű, hatalmas ház állt, gazdag birtokkal, szép kerttel és istállókkal. Nem győzött csodálkozni. Megy föl a lépcsőn, ott áll a gazda. Ugyanaz az ember volt, akinek a kecskéjét annak idején a szakadékbá lökte. Mondja neki szégyenkezve-csodálkozva: – Biztos nem emlékszik már rám. A mesteremmel jártam maguknál sok évvel ezelőtt. Vacsorát és szállást kértünk és kaptunk maguktól. – Dehogynem emlékszem, mondja a gazda amikor itt voltak, másnap reggelre eltűnt a kecskénk. – A mesterem parancsára én löktem bele a szakadékbá. Azóta is rettentően szégyellem magam érte. Jóvátételként hoztam maguknak ezt a szekeret. – Ne szégyellje magát. Örökre hálás vagyok érte. – De miért? – Miután már nem volt meg a kecském, ezért aztán valami más megélhetés után kellett nézmem. És ez sokkal jobb, mint a kecske volt. Magának köszönhetően gazdag ember lettem. Rájöttem arra, hogy mivel volt egy kecském, az foglalta le minden gondolatomat, időmet és energiámat. Amiatt a kecske miatt beértem az ínséggel, az éhséggel és a szegénységgel. Pedig nem ez a méltó az emberhez. Mindannyiunk életében elérkezik egyszer az a pillanat, amikor a kecskét a szakadékbá kell löknünk. Lehet, hogy elsőre veszteségnek, fájdalomnak tűnik... és azt sem tudjuk, mi lesz velünk a kecskénk nélkül. De az élet mindig megjutalmazza azokat, akik készek a változásra, akkor is, ha az átmeneti fájdalommal jár.

A VIGASZTALÓ

„De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.” (Jn 16:13)

Hogyan tudnánk megállni a megpróbáltatás idején, ha nem értjük Krisztus szavait? Jézus meghagyta: „Ezeket beszéltem néktek, amíg veletek valék. Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Jn 14:25-26) A Szentlélek az, aki eszünkbe juttatja Krisztus szavait. Krisztus tanítványaival folytatott utolsó beszélgetése témájául a Szentlélek szolgálatát választotta. Az igazság széles távlatait nyitotta meg előttük. Nekik hit által be kellett fogadniuk Jézus szavait, és a Vigasztaló Szentlélek lesz az, aki majd eszükbe juttatja mindazokat.

Krisztus ezen ígérete alapján követői abban találták meg a vigasztalást, hogy az isteni befolyás az idők végéig velük lesz. A ma embere azonban nem fogadja el, sőt el sem hiszi ezt az ígéretet, ezért nem is értékeli azt, így az egyház tapasztalatában sem látható ennek teljeseződése. Isten Lelke ajándékának ígéretére kevés figyelmet fordít az egyház. Nincs hatással az emberekre, és ennek következménye csak az lehet, ami várható is: lelki szárazság, lelki sötétség, lelki hanyatlás és halál. Az emberek elméjét és lelkét jelentéktelen dolgok foglalják el, de az isteni erőt – mely szükséges az egyház növekedéséhez és jólétéhez, s amely minden más áldást is magával hozna, ha befogadnák – nélkülözik, bár Isten végtelen bőségben adná. Amíg az egyház megelégszik kis dolgokkal, addig alkalmatlan arra, hogy megkapja Isten hatalmas ajándékait. De miért nem éhezünk és szomjazzuk a Szentlélek ajándékát, hiszen csak ez által tarthatja Isten tisztán szívünket? Az Úr terve szerint az isteni erőnek együtt kell működnie az emberi erőfeszítéssel. Ez mindazt magába foglalja, amire a keresztyének szükségére van ahhoz, hogy megértse a Szentlélek ajándékának jelentőségét az Úr Jézus második eljövételét megelőző időben. Beszéljünk róla, imádkozzunk érte, prédikáljunk róla; mert az Úr sokkal jobban kíváncsi arra, hogy nekünk adja a Szentlelket, mint ahogy a szülők vágnak arra, hogy jó ajándékokat adjanak gyermekeiknek.

ÁLDÁS

Az Úr legyen előtted, hogy a jó utat mutassa neked. Az Úr legyen melletted, hogy téged karjába zárjon és megvédjen. Az Úr legyen mögötted, hogy megvédjen a Gonosz cselvetésétől. Az Úr legyen alattad, hogy felfogjon, ha leesel. Az Úr legyen tebenned, hogy megvigasztaljon, ha szomorú vagy. Az Úr legyen körülötted, hogy megvédjen, ha mások rád rotnak. Az Úr legyen fölötted, hogy megáldjon téged. Így áldjon meg téged a jóságos Isten, ma, holnap és minden időben.

A LÉLEK TEMPLOMA

„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.” (1. Kor. 6:19-20)

Az emberben egy felülről jövő, és rajta kívül álló erőnek kell munkálkodnia, hogy szilárd anyagok épülhessenek be jellemének épületébe. A lélek belső szentélyében Istennek kell lakoznia. „Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok; és lesznek nékik Istenök, és ők én népem lesznek.” (2Kor 6:16) „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.” (1. Kor. 3:16-17) „Mert Őáltala van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Űrban; akiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Szentlélek által.” (Ef. 2:18-22)

Az ember nem építheti fel önmagában a Lélek lakhelyét, és ha az emberi akarat nem működik együtt az isteni akarral, akkor az Űr sem tud semmit tenni érte. Az Űr a nagy Építőmester, és az emberi munkás vagy együttműködik az isteni munkással, vagy nem lesz készen az épület. Minden hatalom Istené, és minden dicsőséget Istennek kell tulajdonítani, a felelősség mégis az emberi eszközön nyugszik; mivel az ember közreműködése nélkül Isten semmit sem tud tenni.

Bruno Ferrero

A JEL

Egy fiatalember egymagában ült az autóbuszson. Kitekintett az ablakon. Alig múlt húsz éves, csinos, finom arcvonású fiú volt. Egy nő ült le a mellette lévő ülésre. Miután kicsit kedvesen elbeszélgettek a meleg tavaszias időről, a fiú váratlanul így szólt: – Két évig börtönben voltam. Ezen a héten szabadultam, éppen úton vagyok hazafelé. Áradt a szó belőle, miközben mesélte, hogy egy szegény, de becsületes családban nőtt fel, és az a büntetés, amit elkövetett, mekkora szegényt és fájdalmat okozott szeretteinek, akiktől a két év alatt semmi hírt nem kapott. Tudta, hogy szülei túl szegények ahhoz, hogy vállalják az utat és meglátogassák őt a börtönben. És azt is tudta, hogy túl tudattalannak érzik magukat ahhoz, hogy levelet írjanak neki. Mivel választ nem kapott, nem írt nekik többet. Szabadulása előtt három héttel tett egy utolsó, reménytelen próbálkozást, hogy kapcsolatba lépjen velük. Bocsánatukért könyörgött, miért családost okozott nekik. Miután kiengedték, felszállt az első buszra, ami éppen a házuk előtt haladt el... Ott, ahol felnevelkedett és ahol még most is élnek szülei. Szüleinek megírta, hogy ha megbocsátanak, egy jelet kér tőlük. Olyant, melyet jól lát az autóbusból... Ha még visszafognának őt, kössenek egy fehér szalagot a kert almafájára. Ha nem látja ezt a jelet, nem száll le az autóbusról, és örökre eltávozik életükből. Az úti célhoz közeledve a fiút egyre nagyobb nyugtalanság töltötte el. Nem mert kinézni az ablakon. Biztos volt benne, hogy az almafán nem fogja meglátni a szalagot. Utitársa végighallgatta történetét, majd udvariasan megkérte a fiút: – Cseréljünk helyet! Majd én figyelek az ablakból. Alig néhány ház előtt haladt el az autóbusz, amikor a nő meglátta az almafát. Könnyeivel küszködve kedvesen megérintette a fiatalember vállát: – Nézze! Nézze! Az egész fát szalagok borítják. Állatokhoz hasonlítunk, amikor ölnék. Emberekhez hasonlítunk, amikor itélünk. Istenhez hasonlítunk, amikor megbocsátunk.

A HERCEG, A BÖLCS ÉS A GALAMB

Élt egyszer egy bölcs ember, akit nagyon szerettek a hazájában az emberek. Az ország gonosz hercege azonban gyűlölte, mert bizony – szemben a bölccsel – nem tudhatta magáénak a népe szeretetét. Ezért aztán szüntelenül azon fáradozott, hogy lejárassa a mestert. Végül is kidolgozott egy tervet: – Holnap – mondta a herceg –, amikor az öreg a piactérre megy, hogy szóljon az emberekhez, én is ott leszek. Egy galambot fogok a kezemben tartani, és azt mondom: „No, tudós férfiú, mondd meg nekem, ez a madár, amit a kezemben tartok, élő vagy holt?” Ha azt mondja, holt, kinyitom majd a kezemet és hagyom a madarat elrepülni. Ha azt mondja, élő, akkor megfojtom a madarat a tenyeremben, és hagyom, hogy holtan essen a földre. Mindkét esetben bolonddá teszem a bölcs embert. Eljött a másnap, és a herceg már ott állt a piactéren jóval a bölcs megérkezése előtt. Türelmesen várakozott és amikor a tudós megjelent és elkezdett beszélni, a herceg kivette a galambot a kalitkából és mindenki számára hallhatóan megszólalt: – Bölcs ember! – kiabálta. Szeretnék feltenni neked egy kérdést. Ez a madár, amit a kezemben tartok, élő vagy holt? A tömeg elcsendesedett és minden szem a mester felé fordult. A bölcs várt egy kicsit, majd először az emberekre, aztán pedig a hercegre nézett és azt mondta: – Az, amit a kezében tartasz, olyan, amilyenné te teszed!

Amikor ezt a történetet olvasod, gondold arra, hogy a kézben lévő madár a birtokunkban lévő lehetőségeket szimbolizálja. Te mit kezdesz a kezében lévő a lehetőségekkel? Te milyenné teszed a lehetőségeidet? „Meghalnak” a kezében lévő lehetőségek vagy életben tartod őket? Egyáltalán észreveszed a kínáló lehetőséget a kezében? Az életed olyan lesz, amilyenné a lehetőségeiddel azt teszed! Tehát a kérdés az, hogy milyenné teszed az életedet?

ATYÁM, ŐRIZD A BAJTÓL

Atyám, őrizd, óvd a bajtól azokat, akiket különösen szeretek! Úgy vigyázz rájuk, mint az én szívemre, melyben nevüket őrzöm! Tartsd tőlük távol a kísértéseket, és térítsd őket arra az útra, amely a te dicsőségedbe vezet! Ha szívüket a bánat nyomja, tedd őket kitartóvá! Tudjanak bízni, remélni segítő, megszentelő kegyelmedben! Adj nekik nyugodt éjszakát, zavartalan álmot, reggel pedig újra rajtuk pihenjen tetszésed. Élvezzék a föld örömeit, amelyeket a tiszta lelkek számára készítettél, és vezesd őket egyszer országodba, hogy ott egyesülve a szeretetben együtt dicsérhessük szent nevedet mindörökké!

Amen.

AZ ÖREGEMBER ÉS A FOLYÓ

Kínában, jó 2500 éve történt a dolog. A kínai parasztok a folyó partján, a rizsföldeken dolgoztak. Kemény, embert próbáló munka. Tűzött a nap, fülledt, párás volt a levegő. Épp az új rizspalántákat ültették el, mikor egyikőjük arra lett figyelmes, hogy valamit sodor a folyó. Kicsit közelebb mentek és látják, hogy egy öregembert visz a víz, de szemmel láthatólag az öreg nem csinál semmit. Még akkor sem, mikor a sebes áradat a folyó fenekére nyomja. Pár perc múlva meg újra feldobja a víz. A parasztok otthagyták a munkájukat és szaladtak a sebes folyó partján, hogy majd botokkal és kötelekkel kihúzzák az öreget a partra. Mert azt látták, hogy az öregember él, csak épp nem próbálkozik kiúszni a partra, vagy inkább nem tud egyedül kijutni.

A folyó sodrása erősödött, a parasztok a futástól és az egész napi kemény munkától hamar elfáradtak. A testet a folyó egyre gyorsabban sodorta. Lassan abbahagyták a rohanást és kifulladásra a folyó partján a sziklákra ültek és nézték, hogyan sodorja el a testet a víz. Reménytelenül lemondtak a megmen-téséről. Kisvártatva arra lesznek figyelmesek, hogy csurom vízesen ugyan, de az öregember jön feléjük a parton, szemmel láthatóan semmi baja.

– Hé, öreg, hogyhogy itt vagy!? Hisz a víz elsodort téged, le és fel nyomott a habokban, és te semmit sem csináltál, még akkor sem mikor mi feléd nyújtottuk a botokat. Nem úsztál, nem küzdöttél az életedért. Hogyhogy mégis itt vagy és semmi bajod? Az öregember elmosolyodott, s így szólt: – A titkom rendkívül egyszerű. Türelemmel vártam a kedvező pillanatot. Amikor a habok feldobtak, akkor teleszívtam a tüdőmet levegővel, mert tudtam, hogy hamarosan le fog nyomni a víz. És mikor lent voltam a fenéken, akkor pedig nem aggódtam, tudtam, hogy ez az állapot nem tarthat örökké, és a víz hamarosan feldob a felszínre. Nem kapálóztam, mert tudtam, hogy a víz sodrása erősebb nálam és csak arra ügyeltem, hogy az áramlatokat jól kihasználjam, ne ütődjek sziklához, kidőlt fához. Azt is tudtam, hogy a folyó nem lesz mindig ilyen erős, ott lent a völgyben lelassul a sodrása és ott könnyűszerrel ki tudok jutni a partra. Ez az én titkom, semmi más. Mindig kihasználom az áramlat adta lehetőségeket, és aszerint cselekszem. Nem bánkodom, ha a víz lenyom, és akkor sem ujjongok, mikor a felszínen visz, hisz tudom, mindennek van kezdete és vége. A parasztok csodálkoztak az öreg szavain, mégis igazat adtak neki. Egyedüli módja, hogy az életét meg tudta menteni az, ahogy így cselekedett.

A tanulság:

Az ember mindig a jóra tör, hogy még jobb legyen, de néha napján bejönnek kisebb, nagyobb bosszúságok is. És mikor az életedet ezek a kis dolgok zavarják, akkor gondold arra, hogy sem a rossz, sem a jó nem tart örökké. A szép pillanatokat meg kell ragadni és meg kell élni, mert gyorsan elszállnak. El kell raktározni, hogy a téli napokra is jusson belőlük.

A LÉLEK TERMÉSZETE: TITOK

„Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” (Jn 14:17)

Nem szükséges magyaráznunk a Szentlélek mibenlétét. Jézus azt mondja, Ő a Vigasztaló, „az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik”. Világosan kijelenti továbbá, hogy a Szentlélek, miközben az embereket minden igazságra elvezeti, „nem ő magától szól”. (Jn 15:26; 16:13)

A Szentlélek lényege: titok. Emberek nem fejthetik meg, mert Isten nem nyilatkozta ki előttük. Kutatásra hajlamos elmék összehozhatnak bibliaiszövegeket és alapul vehetik emberi magyarázataikhoz, de az ilyen nézetek elfogadása nem fejlesztheti a gyülekezetet. Olyan titkokat illetően, amelyek az emberi értelmet meghaladják, hallgatni – arany.

Jézus a Szentlélek hivatását ezekkel a szavakkal válaszolja: „És az, mikor eljő, megfeddi (oktatja) a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn 16:8) A Szentlélek meggyőz a bűnről. Ha a bűnös átadja magát a Lélek megelevenítő befolyásának, akkor megtérésre jut és felismeri az isteni követelmények iránti engedelmség fontosságát.

A megtérő bűnösnek, aki éhezi és szomjúhozza az igazságot, a Szentlélek kinyilatkoztatja Isten Bárányát, aki hordozza a világ bűneit. „Az enyéből vesz, és megjelenti néktek” – mondotta Jézus. „Az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Jn 16:14; 14:26)

A Szentleket Isten adta megújító erőként, hogy hathatósá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Igyekezik az emberek figyelmét állandóan arra a nagy áldozatra irányítani, melyet Krisztus hozott a golgotai kereszten. Bemutatja Isten szeretetét a világ előtt és a bűneiről meggyőződött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit.

A NAGYPAPA TÁNYÉRJA

Egyszer volt egy család, ahol anya, apa, nagypapa, és egy gyerek élt együtt egy fedél alatt. A családi étkezések mindig közösen, az asztalnál zajlottak. Karácsonykor mindig szép terítő, friss virág, és drága étkészlet került az asztalra, úgy, ahogy illik. A nagypapa már öreg volt, reszketett a keze, sokat betegeskedett. Ezért kilötyögtette az ételt a drága asztalterítőre. Rossz szemmel nézte ezt a menyé, és ezért rendszeresen korholta az idős embert. Karácsonykor azonban megelégtelte a dolgot, és nem engedte a családi asztalhoz ülni. Így a nagypapa a sarokban ült le egy sámlira, ölbe vette a tányérját, és úgy evett. Egy óvatlan pillanatban azonban kiesett az öléből a gyönyörű tányér, és tartalmával együtt leesett a konyha kövére, ami darabokra tört. Nagyon mérges lett az asszony, és a férje is, hogy a drága étkészletből eltört egy tányér, amit nagyon sajnáltak. Rá is ripakodtak az idős emberre az ügyetlensége miatt. Ezért karácsony másnapján elővettek egy csorbát, megkopott cserépedényt, és az volt a nagypapa tányérja. Ő nem ellenkezett, beletörődött a sorsába, és elfogadta az ócska holmit. Finom vacsora került bele, a nagypapa pedig könnyes szemmel evett. Szeretett volna ő is az asztalnál ülni a családjával. Ráadásul újra megismétlődött az eset. Ez a kopott kis cserépedény is kiesett a nagypapa remegő kezéből, és rípiyára tört össze a konyha kövén. Az anya már készült, hogy ismét leszidja a nagypapát, amikor felugrott az asztaltól a gyermekük, és odasietett a cserepek-hez. Elkezdte összeszedgetni óvatosan, egyenként. Erre az apja ráripakodott, hogy üljön le. A gyerek ránézett, és azt felelte: – Nem ülök le. Összeszedem, és összeragasztom a cserepeket, hogy amikor ti lesztek öregek, akkor ti is ebből a tányérból egyetek!

STRESSZKEZELÉS

„Erőm és pajzsom az Úr, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.”
(Zsolt. 28,7)

Nemrég hallottam egy rádiós igehirdetésben, hogy „ha stresszes vagy, ez azt mutatja, nem bízol eléggé Istenben”. Épp stresszes napom volt, nem igazán vettem komolyan, amit mondott. „Dehogynem bízom Istenben, csak az a baj, hogy ma nincs lehetőségem ráhangolódni.” A feszültség már reggel kezdődött. 50 mérföldet kellett autóznom, hogy elérjek egy élő rádiós interjúra egy másik városban. Ahogy közeledett az indulásom ideje, mintha minden ellenem esküdött volna. Eszembe jutott, hogy fel kell adnom egy adóbevallást. Tovább nőtt bennem a feszültség, mikor felhívtak, hogy még alá kell írnom egy fizetési jegyzéket. Ha ezt nem teszem meg, mielőtt elhagyom a várost, az asszisztensem nem kapja meg a pénzét, hogy heti bevásárlását elintézzék. Ez sem várhatott. Mire mindent elintéztem, késésben voltam, és a rádióinterjút nem lehetett telefonon lerendezni. Beugrottam hát a kocsiba, s míg a lapockáim között gyöngyözött az izzadság, nekiiramodtam az autópályán, hogy legyőzzem az 50 mérföldet. Ahogy megérkeztem, rohanás a lifthez. A legfelső emeleten futva tettem meg az utat a stúdióig, leültem, feltettem a fülhallgatót, és abban a pillanatban a mikrofont be is élesítették. „Nem hittem, hogy megcsinálja” – suttogta még a riporter. Miközben az Istennel való mélyebb mindennapi kapcsolatról beszéltem, nevetnem kellett magamon, miért nem iktattam be jobban Istent a napomba. Persze, eleresztettem egy csomó „Istenem, segíts” fohászt aznap reggel. De a stúdióba igyekezve, minden voltam, csak békés nem. Mit kellett volna másként csinálnom? Bontsuk ki a 28. zsoltár 7. versét, hogy megkapjuk a választ. Erőm és pajzsom az Úr. Juttassa eszünkbe ez a sor, hogy bármilyen gondunkhoz igénybe vehetjük Isten erejét. Ugyanakkor pajzsként is tarthatjuk magunk elé, hogy lepattanjanak róla az aggodás, a félelem, a stressz nyilai. De jó lenne ezt észben tartani! Benne bízok szívem. Ezt tekintjük felszólításnak. Legközelebb, ha napunk hektikussá válik, és kezdünk bepánikolni, mondjuk ki: „Istenben bízva fogom végigcsinálni”. Észre fogjuk venni, hogy ha átéljük ezt a bizalmat, olyan békesség árad szét bennünk, amit hiába is próbálnánk megmagyarázni. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát. Vegyük tudomásul Isten segítségét, jelenlétét az életünkben. Ha időt fordítunk rá, hogy számba vegyük, hányszor vezetett át Isten a nehézségeken, meg fogjuk tapasztalni az Ő örömét. Talán annak a rádiós igehirdetőnek mégis igaza volt. Ha nem felejtjük el behívni Istent hektikus életünkbe, és az Ő erejével felfegyverkezve nézünk szembe a nappal, az áldásokat fogjuk látni, és szívünket öröm tölti el.

SZÉKELY ASZTALI IMÁDSÁG

Ki asztalt terítesz az égi madárnak,
Teríts asztalt szegénynek, árvának.
Nyújtsd ki Atyánk, nyújtsd ki jóságos kezdetet,
adj a koldusnak is tápláló kenyeret!
Ételben, italban legyen mindig részünk,
gondviselő Atyánk, könyörögve kérünk!
Ámen

ÚJJÁSZÜLETÉS

„Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (Jn 3:3)

„Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.” (Mt 6:10) Krisztus egész földi élete azt nyilatkoztatta ki, ami az Isten akaratja a földön, ahogy az a mennyben is. Krisztus mondta: „...ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. ...Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az.” (Jn 3:3-6)

Krisztus nem ismer el semmilyen kasztot, bőrszínt vagy érdemet, amely szükséges lenne ahhoz, hogy az Ő országának polgárai lehessünk. Az Ő országába való belépés nem függ sem gazdagságtól, sem különleges örökségtől. Azok lehetnek országának polgárai, akik újjászültek a Lélek által. Krisztus a lelki jellemvonásokat fogja elismerni. Az Ő országa nem e világból való. Az ő alattvalói azok, akik az isteni természet részesei, és megmenekültek a romlástól, mely a testi kívánságok miatt van a világban. Ezt a kegyelmet Istentől kapták.

Krisztus nem országára készen találja meg alattvalóit, hanem isteni hatalma által Ő teszi arra alkalmassá őket. Akik törvényszegésükben és bűneikben halottak voltak, azok lelki életre keltek. Az Istentől kapott képességeik szent célok érdekében kifinomultak, megtisztultak, és felmagasztosultak, és általuk olyan jellem formálódik ki, mely az istenihez hasonló. És bár a bűn szolgálatában rosszul használták fel talentumaikat; bár Krisztus botránykö és a megütközés sziklája volt számukra, míg engedetlenségük miatt megbotlottak az Igében; de Isten szeretete végül mégis a kötelesség ösvényére vezette őket. Krisztus mondta: „én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővülködjenek.” (Jn 10:10)

Krisztus láthatatlan erővel vonja magához a szívüket. Ő az élet világossága, és saját Lelkével hatja át gyermekeit. Ahogy bekerülnek a lelki légkörbe, meglátják, hogy Sátán uralma alatt álltak és kísértéseinek játékszerei voltak; de lerázták magukról a testi vágyak igáját, és megtagadták, hogy a bűn szolgái legyenek. Sátán küzd azért, hogy megtartsa őket. Különböző kísértésekkel támadja őket, de a Lélek azért munkálkodik, hogy átalakítsa őket Teremtőjük képmására.

URAM, LÁTOD,

HOGY MINDEN OLYAN

BIZONYTALAN KÖRÜLÖTTEM.

KÖSZÖNÖM,

HOGY TE MINDIG

BIZTOS ALAPJA VAGY

AZ ÉLETEMNEK!

NAPI IGE

HÍVÓ SZÓ

540431 Marosvásárhely (Románia)
Kakukk utca 1.
E-mail: pereshunor81@gmail.com
Mobil: 0740 262880
Szerkeszti: Peres Hunor